

NEXHAT HAKIU

BIBLIOTEKA
SHETIT

854-1

H 20

poema

814-1

H20

NEXHAT HAKIU

NE GARE
ME
STINET

poema:

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

GJERGJ KASTRIOTI

SKËNDERBEU NË NISH

I.

Natë nëntori ish,
kur ti, shpres'e Muratit,
u nise për në Nish.
I qeshur hipe âtit,
me trimat arbër pranë,
kur urdhërin të dhanë...

Kjo era në nëntor,
me yje dhe me hënë,
përplasesh në krahor,
po ty të kishte rënë
një nur, se po mendoje
vatanin ta shpëtoje...

Lavdia për sulltanin:
ish turpi për vatanin!...
Ndaj zemrën ty ta brente

zëri për Arbërinë,
dhe mendjen nuk ta blente
kushtrimi për Turqinë!
Atë që vjete, fshehur,
askujt nuk ia tregoje,
çdo çast ti e mendoje...

Kjo nata e nëntorit
të bëri ëndërrimtar
dhe troku i taborrit
me arbër luftëtarë
ta shtoi ëndërrimin
kur pe ti perëndimin
e hënës-hark buzmalit.
U ndal ky trok i kalit,
se pe sikur kish rënë
flamuri gjysmëhënë,
sikur në majë shpate,
te kull'e Krujës sate,
valonte, pa taborr,
flamuri dykrenor!...
U dha në çast kushtrimi,
t'u pre ty ëndërrimi.

Kjo nata e nëntorit
u nxi u bë mavri
e klithmat e taborrit

si ujq në lukuni
gjëmuan për në Nish,
por Iskënderi s'ish...

Taborret osmanllinjë
me plag' e gjak në brinjë,
tërhequr, lebetitur,
kufirit patën mbërritur:
kërkonin Iskënderin,
mburojën, zulmën, nderin!

ÇLIRIMI I KRUIJËS

Kur Krujën ti e more,
ashtu siç qenë n'arë,
me drapër e kosore,
u sulën kush më parë,
se thirrja jote ishte
kushtrimi i lirisë...

Sa hije ty të kishte,
o trim i Arbërisë,
kur vet' e dhe kushtrimin,
kur ftove trimat pranë
për besën që të dhanë!
Vasalë e tradhtarë
u fshehën sa më parë
se ende për sulltanin
e mbanin jataganin!...

Në krah të Aranitit,
Moisiut me arbëreshë,
mes besës trimëreshë,
qëndroje si shqiponjë,
që krahë, sqep e thonj
tek arbërit i gjen,
tek arbërit që dinë

të maten me rrufenë,
ta mposhtin dhe stuhinë!..
Në bor' e në stuhi,
me trimat që ti pate,
u nise si dragua...
Nga dridhja e pallës sate
Petrela u dorëzua,
Petralbën dhe Tornaçin,
së bashku me Stellushin,
i more ti, pa gjak,
ashtu si Sfetigradi,
që ra si zog në lak,
kur shpejt u bë rrethimi
nga Moisiu, trimi...

O Arbër, Gjergj Kastrioti,
nga gazi dridhesh loti!
Ish mbledhur në qepalla
ky loti, mot pas moti,
kur shtiza edhe palla
që mbanin osmanllinjte
përgjaku dhe kërthinjtë,
kositi gjith' kallinjte...

Në kopshte, në arë,
me belin, ushtën pranë,
pret arbri sa më parë:

kushtrimin në çdo anë...
Ja, arbri, trim me fletë:
Gjergji i Kastriotit,
me kryetrimat flet;
«Liria s'është' e shortit,
do lidhjen, trimërinë,
do besën e urtësinë!..»

BETEJA E TORVIOLLIT

Ç'jan' ata që hedhin vallen
buzëgaz e syrin-pishë,
që s'lëvizin as qepallën,
kur del gjaku mbi këmishë?

Njëri dré, tjetri shqiponjë
përmbi shpatat po kërcejnë,
me topuzë dhe me thonjë,

Nga qeleshet zbardhëllon
fush' e vogël e Torviollit...
E si, vallë, kush lufton
me trimosha t'Anadollit?
Si luftoka arbri ynë
mes mejdanit, pa mburojë,
mes shigjetash kush po hyn,
osmanllinjë t'i sulmojë?

Zbardhëllon e skuq Torviolli,
breshërojnë dhe shigjetat,
nga shtatorja seç na dolli
Ali Pasha me trumbetat!

Disa zbrapsen, shumë shtrihen,
ca po ikin me rrëmbim,
ulërima, kuje ndihen
hingëllima dhe mallëkim!...
Duar, krahë edhe krerë
flakëriten nëpër erë,
trupa jeniçerësh, kuaj
shtrihen sheshit posi duaj!...

Po në gardën, lëmsh në mes,
Ali Pasha ka qëndruar,
s'i ka mbetur fije shpresë
kur sheh turqit shpartalluar!
N'atë lëmsh një shpat' e madhe
vezullon posi llambadhe,
anës tij palla të tjera
çpojnë kuaj, presin krera...
Qënka shpata e Kastriotit
që po vret edhe po pret!...
Ali Pasha i lutet zotit
ndihmën do e po thërret,
osmanllinjve, nga syt' këmbët,
po iu dridhen leqet, dhëmbët!...
Arbër, bré, ju lumtë dora,
si gjithmon' ia bëni fora!
E tani që prijësin keni